

Vratio bi me u Uskrsnuće. Od Tebe uvijek očekujem velikodušnost. Ona je atribut božanstva. Plemenitosti. Kod mene je uvijek sve iz početka, sve i patetično »kad bi bilo«...

Gospodine, zajedno sastavljajmo priču. Nešto poput ove: Bio je slab. Hulio je. Ti si ga ošinuo. U hipu je oslijepio — i progledao. Shvatio je Milost. Zavolio Te do samouništenja. Zanosno je pjevao Ljubav. Stidim se, Bože. I svog tijela. I svoje duše. Svoje molitve i svojih zahvala u kojima je zatajio Zavjet. Zavidim Tvojim Agoniji. Jer je nedužnost bila mučenički krik. Divim se Tvojim priči na putu u Emaus. Oživotvorenju njenog smisla. Po njoj su Te prepoznali. I ja Te prepoznajem. Ponovno i ponovno. I zaboravljam. I mrzim priču.

Gospodine, nauči me moliti. Uči me hodati. Ruke usmjeruj pravdi. Srce Duhu. Sruši idole. Smrvi čarolije. I skepsu. Gledat ću Betlehem, Nazaret, Jezero, Goru... Neka se u reformu ljubavi na svim putovima ponavlja: »Slijedi me.«

ZAGONETKA

Anita Pavić

Sin Čovječji
reče jednu zagonetku
čudnu
koja počinje s kraja svijeta

u onoj bučnoj žurbi
i agoniji
svi su mislili na malo kruha

zato ostaviše zagonetku
čudnu
koja počinje s kraja svijeta

i gladni odu
a slijepi dođu

Sin Čovječji
prođe mimo svega
svojim mirnim očima